

(המשך מעמוד 25)

שה, אבל את הממשלה הרכיב מנחם בגין.

גרוסמן היא ילידת פולין, לוחמת אמיצה במחתרת נגד הנאצים, וחברת-כנסת טובה ומנוסה. היא כיום האשה היחידה, ונציגת האופוזיציה היחידה, בנשיאות הכנסת. את הישיבות היא מנהלת לדוגמה, לא רק בהשוואה ליו"ר וסגנים אחרים.

גם ח"כ גרוסמן היא חברה בחוגידיענות, אבל נסינה הפוליטי במיסגרות מימסדות מכתוב לה זירות מסוימת בנושא המדיני. עם זאת, היא תמיד התייחסה בהתייגות רבה למערך עם מילגת העבודה, ורואה בפירוק מצב של קבע.

בקדנציה החדשה, בכנסת ה-11, כבר יצאה ח"כ גרוסמן נגד הקמת התנחלויות חדשות על השבון פרויקט שיקום-השבון, תקפה את רכישת הכורים הגרעיניים מצרפת. היא העלתה, בשם סיעתה, הצעת איימונו כממשלה בנושא האבטלה.

לפני חודשים אחדים היתה אורחת

לכהן יש הופעה מרושלת מאוד, נימת-קול בכינית וצרכנית, ולכן היא מקובלת על רוב העיתונאים כח"כית מלאה כנות. עיתונאי אחד אף הצליח למצוא בה "חן אופייני". מילא. עיתונאי אחר, שהוא במיעוט, היטיב להגדיר את הופעתה, כשהיא מופיעה מול המצלמות: "היא נראית תמיד כאילו בזה הרגע חטפו ממנה את הילד שלה!"

יש לה עבר רומנטי כקריינית הלח"י, אסירה נמלטת, ואחתי מייסדות תנועת סולם בשנות ה-50, שחתרה כבר אז "לחידוש מלכות ישראל".

היא הצטיינה בכתבת רשימות סדרוריות ורגשניות במערב. ועד למילחמת 1967 נחשבה, פחות או יותר, למטרפת. אלא ששירות המערכת מאז כיבוש הגדה ועזה העמיד אותה כמעט במרכז הקונסנווס. הופעותיה מצ' טיניות בהתחסרות וצביעות מחליאים ממש.

לקראת הבחירות לכנסת ה-11 כמעט שהודחה ממקומה הכסות ברשימת התחיה, בשל נטיותיה לבלום את רפול (הוא איש-שורשים, לפעמים כולו שורש, ואו קשה לאכול אותו), לחזור לליכוד ולמנוע את הרומן של

ח"כ נמיר (בהפגנה)

לא נכנסתי לכנסת כדי להיות נחמדה!

יובל נאמן עם "מסורת תנועת העבר" רה.

היא נאבקה על מקומה בשיטות שלא היו מביישות שום עסקן מפא"י בשנות ה-50, והרסה במיקצת את הילת-הקדושה שלה.

בדיוק לפני שנה כתבה כהן בדיעות אחרונות שגילוי מחתרת ליפתא הכיז את תוחלת השמאלנים, שמעשי-הטרור בוצעו על-ידי מתנחלי גוש-אמונים. תוך שבועות אחדים נתגלתה המחתרת האמיתית, ואחרי גלית הסוסימבוכה, הפכה ח"כ כהן לתומכת גלויה של נאשמים במעשי-הטרור וטרור נגד אוכלוסיה כבושה.

בין מעשיה ודבריה בחודשים האחרונים: ח"כ כהן תקפה ואיימה על ארצות-הברית ועל ברית-המועצות... האשימה את הרשימה המתקדמת לשלום בהטפה לרצח מתנחלים... דר' שה לנתק את היחסים עם מצריים... ביקשה לכפות שירות לאומי על ה" ערבים, ומחתה נגד אפלייה "גוראה" נגד היהודים... איימה להחדש התי נחלויות פרועות נוסח סבסטיה... דרשה לחלק את יהודי סוריה במיבצע צבא... הצביעה עם הדתיים בעניין מיהו יהודי... דרשה בגלוי להעדיף סטור דנטיס יהודיים במסודות להשכלה גבוהה... התנגדה להקצבה לחימום

לקשישים במקומות גבוהים, מכיוון שרוב הנהנים יהיו ערבים... הליקה חנוכה פרונוקטיבית בשכם... הת" ייצבה לצד הרב משה לוינגר (בארת פרלמנטרי ופיסי) בכל מעשי הטירוף שלו במחנה הפליטים רהישה. כהן טענה פעם, "שצריך לכבות בבית-הכנסת, אבל להאבק בכנסת". למעשה, היא נוכה גם בכנסת, תמיד כשירות מעשי הנשול והתקופנות הגרועים ביותר. עם זאת, היא ח"כית חרוצה, בעלת נוכחות, המקדמת את עניין הימין הלאומי בכנסת.

שולמית אלוני, 56, היא בלא ספק הח"כית הכולטת והמפורסמת ביותר. לא רק שהיא עומרת בראש רשימה (היחידה מקרב הנשים), אלא שהיא גורם אלקטוראלי, מושך קולות, הצליחה להיבחר בזכות עצמה מאז 1973. לכך יש להוסיף שהיא הצליחה, בהודמנויות שונות, לא רק להיבחר כעצמה, אלא גם להכניס לכנסת אנשים כמו בועז מואב ומרשה פרידמן (בעבר) מורלה בראון ורן כהן (בכנסת הנוכחית). שלא היו מצליחים להיבחר בלעדיה.

אלוני היא אשה נאה, בעלת נוכחות ואישיות. רבים רואים בתקיפות הרבה שלה משום אנרסיויות ואפילו "פש' טנות", אבל אין ספק שהיא פר' לטיקאית מנוסה, היודעת לעמוד על שלה, וגם לוותר, כשהיא מחליטה לעשות כך.

בשטח המדיני היתה תמיד סר' פרוהירה. אומנם התנגדה לריכוז בגדה, אך די בוהירות. היא תקפה את אנשי מתנה-השלום שנפגשו עם מנהיגי אש"ף, והתחמקה מפגישות כאלה בניסיונותיה הרבות לחול' עם זאת, היא עברה בשנים האחרונות, ובעיקר מאז הפלישה ללבנון, מיפנה יוני חשוב. השנה אף זכתה בפרס של המדינה האוסטרית ברונו קרייסקי, על פעולותיה למען השלום.

ח"כ אלוני היא מישפטנית, מרבה לכתוב לעיתונים (יש לה טור קבוע בלאשה, והיא תורמת באורח קבוע גם לדיעות אחרונות). היא שנואה עד מוות על הימין ועל הדתיים הקיצוניים, מרבה לקבל מכתבי-איום מחוגים אלה.

היא פרלמנטרית מוכהקת ומנוסה, מצטיינת בעיקר בוועדת-חוקה-חוק ומשפט. את עיקר המוניטין שלה יצרה במילחמה עיקבית, במשך שנים ארו' כות, למען זכויות האורח ונגד הכפייה הרתית.

ברוך כלל נוהגים לצוות אותה שתי ח"כ גאולה כהן, אבל קשה לתאר שתי נשים שונות יותר. לח"כ אלוני יש ביטחון עצמי רב, ומאכן גם יחסיה הגרועים ביותר עם מנהיגת מילגת העבודה המנוחה, גולדה מאיר.

בין מעשיה ודבריה בחודשים האחרונים: התריעה נגד ביקורי היילים כישיבות חרדיות ברשימה עיתונאית בשם "חומייני בשער"... יצרה קשר עם התנועות הפרומיות והקונסרוטיביות נגד התיקון האורתודוכסי בעניין מיהו יהודי... קבלה על שירותים מיותרים שמעניקות חיילות בבסיסי צה"ל... יצאה נגד ממשלת האחרות הלאומית... הפגינה בעד ראש עיריית תפתח-תקווה, רב תבורי, הלוחם בכפייה הרתית... השתתפה בהפגנות שלום-עכשיו... טענה שהכנסת איננה מתעניינת בגורלו של לוחם-החופש הסובייטי, אנרריי סחרוב... כפתה על מועצת ר"ץ את שיבוצו של רן כהן כרשימה לכנסת... עמדה מול מפגנים דתיים שצרחו "שולה כלבה משוגעת, עוברת כרחוב הירקון"... תמכה בהתקרבות למפ"ם... לא הסיקה את השלום מהחלטות המועצה הלאומית הפלס' טינית.

בסך הכל, אין ספק ששולמית אלוני היא דמות כולטת וחשובה בכנסת, וחרף חסרונותיה, היא מהווה נרדך חשוב כסכר שיש להציב נגד הגזענות והלאומנות החילונית והרתית. שמכר שם כוח אדיר. חיים ברעם

חמרורים

אוספת וצורבת

נבחרה לנשיאת איגוד הבוקרים האמריקאים, המונה 230 אלף חברים, ג'וז' אן סמית, בת 45. סמית, דור חמישי לחוואים במדינת פלורידה, היא מומחית לתיקון גדרות של מיכ' לאות-בקר, לאיסוף פרות תועות ול- צריבת סמלהחווה בבשרן.

מהעיתון לטלוויזיה

נחוג יוסהולדתו ה-40 של אהוד יערי, איש הטלוויזיה לנושאים ערביים, ליד תל-אביב ואב לשני בנים, שהחל את דרכו ככתב דבר ואיש מיש' רד-הביטחון בענייני השטחים הכב' שים.

בנים ובנות

נחוג יוסהולדתו ה-67 של שלמה לוריניץ, אחד מחמשת מחזיקי השיא בחברות בכנסת, שממנה פרש בשנה שעברה, אחר 33 שנות חברות. איש אגודת-ישראל לוריניץ הוא רב ליד הונגריה ואב לשמונה (ארבעה בנים וארבע בנות) שהחל את הקאריירה הפוליטית שלו בגיל 33, אחרי שנעצר כחשוד בחברות כבדית הקנאים המחתרית, אשר ביקשה להטיל רימון לאולם המליאה של הכנסת, כאשר זו עמדה לרון בנושא גיוס הכנות לצה"ל.

מהנשר לחוף

נחוג יוסהולדתו ה-72 של גידעון רפאל, לשעבר מנכ"ל מישרד-החוף ושגריר ישראל בלונדון ובבריסל, רפאל, יליד גרמניה, שאותה עזב למחרת עליית היטלר לשלטון, כשהתערב בין קהל פועלי-היום שעברו את גשרהגבול על נהר הריינוס, כדי להתיצב לעבורתם בשטרסבורג הצרפתית השכנה, היה בראשית דרכו בארץ מוכתר קיבוץ הזורע, אך גאוותו הגדולה היא על כך

שנריר רפאל (1975)

משטרסבורג להזורע

שאוניית-המעפילים שעליה פיקד, ערב מילחמת-העולם, היתה אחת מאר' גיות המפעילים הבודדות, על 900 יהודיה הוולנדרים, שהגיעה בשלום ארצה והעלתה את המפעילים לחוף, כלי שתיתפס על-ידי הצי הבריטי.

בקשר לכושר

נחוג יוסהולדתו ה-75 של טנקרדו דה אלמירדה נאבאס, מושלה של אחת מ-21 המדינות שן מוכרכת ברזיל והאיש שיושב, בשבוע הבא, כנשיאה האורחי הראשון מזה 21 שנים של ברזיל, בת 100 מיליון

ארבעת האחרים: יוסף בורג, מאיר וילנר, תופיק טובי ואליעזר שוסטק.

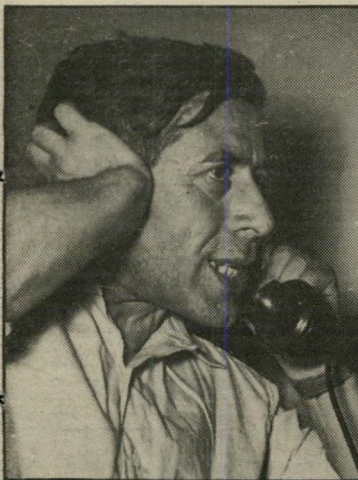
התושבים פלוס. נאבאס, אחד מ-12 ילדיו של חנווני בעירה הררית, היה עוד לפני שהצבא השתלט על המדינה, שרהמישפטים וראשה-הממשלה, וכדי למנוע רגאה בקשר לגילו, איננו שוכח להצהיר, כי הוא עדיין מקפיד לצעוד מדי יום 12 קילומטר, כדי לשמור על כושרו.

רימונים ותכשיטים

נפט'ר בירושלים, בגיל 67, יעקב ("ישקה") אליאב, מנהל מפעל תכשיטים, שפנה בנעוריו, אחר לימודי כימיה תעשייתית (בהתכתבות) ומרעה-המדינה באוניברסיטה העברית לפעילות טורר באצ"ל ובלח"י, במיס' גרתן הטיל רימונים על אוטובוסים ערביים בעת מאורעות הדמים של שנות ה-30 ושלת, בשלהי מילחמת העולם, מעטפות-נפץ למישרד-ממ' שלה בלונדון. אליאב, שנתפס, בסופו של דבר, על-ידי הבריטים, נדון למא' סר-עולם, ממנו ריצה שנתיים בלבד, משהצליח להימלט מבית-הסוהר המרכזי בירושלים, במילחמת העצמ' אות היה סגנו של משה דיין, כסמג' גדר קומנדו, ולאחר מכן עוד היה כתב צבאי לעת-מצוא של הארץ, קצין ביטחון של בנק ישראל ומנכ"לה הראשון של ברינקס (מוביליה-הכספים) בארץ.

האנגלים והצבים

נפט'ר, במיורע, שבוע לפני יוסהולדתו ה-80, מרדכי אורן,

עסקן אורן (1958) מנס' ציונה לפראג

עיתונאי ועסקן השומר-הצעיר, שהת' פרסם כאשר נידון, ב-1952, כמישפט' ראווה בפראג, על לא עוול בכפו, ל-15 שנות-מאסר עם עבודת-פוך (במכרות אורניום). זאת לא היתה כליאתו הראשונה של אורן, ששוחזר ממאסרו בצ'כוסלובקיה כעבור חמש שנות-כלא (אותן תאר בסיפרו רשימות אסיר פראג). בגיל 25 נכלא אורן על-ידי שילטונות המנאט, כאשר תהיג - בהיותו סתם במיקצועו ומוכיר מועצת פועלי נס' ציונה בתפקידו הציבורי - את המילחמה לעבודה עברית (קרי: מניעת עבודה ערבית) בפרדסי האיזור.

מלחמות ומהפכות

פורסם בניירורק, דוח האו"ם על הכוחות המזוינים בעולם, לפיו 29 מיליון איש משרתים בצבאות העולם, אשר לקחו, ב-40 השנים מאז סיום מילחמת העולם, חלק ב-150 מילחמות, שבהן נהרגו 16 מיליון אורחים וחילים. כמו כן ערכו צבאות אלה במשך תקופה זו 105 מהפכות צבאיות, שרובן עלו יפה, והעובדה היא, כי עד היום מחזיק הצבא בשילטון ב-56 מדינות.